

Poveste

VICTORIA LUI 008

Seara se lăsa încet peste Rezervația din Plaiul Foi. Animalele blânde începeau să se pregătească de somn.

Căprioarele se strângeau unele în altele pe la marginea poienilor, iepurii se cuibăreau în vizuine, iar păsările își ascundeau capetele sub aripi.

Cântecele încetau, pădurea devenea teritoriul animalelor de pradă. Era vremea râșilor, jderilor, lupilor și pisicilor sălbatice care își ascuțeau ghearele și își rânjeau colții. Era vremea vânătorii, vremea animalelor feroase care se mișcă neauzit și atacă fulgerător, fantome sângeroase ale pădurii.

Dar seara asta era altfel decât celelalte pentru că în luminișul de la izvoare se punea la cale ceva ce putea schimba viața animalelor din pădure. Avea loc Sfatul Lupilor. Acum se alegea șeful haitei și se hotărau terenurile de vânătoare pentru ca toate animalele să fie mulțumite. Erau două legi care trebuiau respectate, Legea carnivorelor și

Legea șansei.

Prima spunea că toate carnivorele trebuie să aibă aceeași șansă de a prinde vânat, iar cea de-a doua spunea că și animalele vânată trebuie să aibă șansa de

a scăpa. De sute de ani haitele de lupi respectau aceste legi. Însă lucrurile urmau să se schimbe din această seară pentru că favoritul pentru postul de șef al haitei era Rudolf. Rudolf cel puternic, agil și crud. Venise cu Eva, lupoaca lui, din Munții Pădurea Neagră. Nu era foarte tânăr, avea zece ani, ceea ce în ani lupești înseamnă că era bătrân, dar ochii verzi-cenușii arătau că încă mai avea forță. De altfel, statura lui mare,

musculoasă, părul aproape negru și ochii injectați trezeau spaima în toți lupii. Iar la vânătoare, ei bine, la vânătoare era dezlănțuit. Omora pentru toată haita. Era clar că-i plăcea să ucidă. Era un lup ucigaș. I se spunea, pe ascuns, Terroristul. Iar în seara asta avea cele mai mari

șanse să fie ales șeful haitei.

-Cred că Rudolf este cel mai în măsură să ne conducă, zise Eva șoptit. Este cel mai viteaz și cel mai bun vânător. Alături de el nu vom mai ști ce este foamea și toată pădurea o să ne respecte. Ei, ce ziceți?

-Da, eu sunt de acord cu ce zice Eva. Rudolf să ne conducă, zise Fat, un lup bătrân și gras pe care Rudolf îl hrănea tot timpul.

-Rudolf! Rudolf! Rudolf! mârâiră, în cor, ceilalți, în semn de aprobare.

-Mulțumesc, fraților! lătră Rudolf, ridicat pe o buturugă. Vă mulțumesc și vă promit să nu vă dezamăgesc. Am să fac în așa fel încât tuturor să le fie frică de voi în pădure, iar lupii să devină stăpânii animalelor, așa cum a fost pe vremuri, când apăream în poveștile de groază ale oamenilor. De azi încolo va începe Epoca Lupilor. Carnivorele vor conduce, iar în fruntea lor vom fi noi. Moarte ierbivorelor! Moarte omnivorelor!

Trăiască lupii, stăpânii lumii! termină într-un urlat profund Rudolf.

Ceilalți lupi se uitau fascinați și scoteau schelălăieli admirative.

-Da, așa va fi! continuă Rudolf. Vom băga spaima în Rezervație.

-Bine, dar cum vom face asta? întrebă un lup tânăr. Știm cu toții că sunt legi pe care trebuie să le respectăm.

-Legi? Legea suntem noi! Și ca să le arătăm asta va trebui să-i înfricoșăm. Vom ucide toate căprioarele. Pe toate.

Nu va mai exista picior de căprioară în Rezervație. Nu ne vor mai da cu flitu' sărind peste bușteni mai repede decât noi. Nu vor mai primi fân iarna de la oameni. Nouă ne-au adus carne vreodată? S-au gândit oamenii la noi măcar o singură dată? Nu! Doar la ele. Ce au în plus? Nimic! Au în minus. Nu

știu să supraviețuiesc. Atunci să dispară!

-Dar nu este bine! sări Lupa, bătrâna haitei. Dacă vei ucide toate căp...

-Taci! urlă Rudolf. Dacă nu-ți place, poți să pleci din haită.

-Și spune mersi că nu te ucidem acum, adăugă Eva, dezvelindu-și colții.

Lupa se retrase într-un tufiș.

-V-a fost bine cu mine? Va fi și mai bine! Planul este... am să vi-l spun la miezul nopții, în Peștera Liliecilor. Tufișurile au urechi.

Haita se răspândi și în luminiș se lăsă liniștea. Lui Rudolf nici nu i-ar fi trecut prin minte că cineva îl auzise.

Din frunziș doi ochi verzi și pieziși văzuseră totul, iar două urechi ascuțite, cu ciucuri, auziseră totul.

Era 008, agentul secret al pădurii.

Era râsul Bond, dar de când îi pusese rădăturii plăcuță de identificare cu numărul 008 toți îl strigau așa. Toți? E mult spus "toți" căci era un singuratic. Doar San Antonio, jderul cel iute, îi mai ținea companie din când în când.

Acum era cu el, pitit în frunziș.

-Băiatul acesta de-și spune Rudolf este făcănit rău. Și eu sunt carnivor, dar

mănânc atât cât îmi trebuie. Să omori ciutele? Asta e dambla, trililula, cum vrei să-i spui. Eu nu am de gând să mă iau după el cu

prostia asta cu Epoca Lupilor, Era Carnivorelor sau cum i-o spune.

Și 008 se întinse pe creangă, legănându-și agale coada.

-Da, nici eu. Nu vreau să aud de teroristul acesta, răspunse San Antonio, dând cu lăbuța a lehamite. Cred însă că ar trebui să-l oprim pe nebun că poate îi reușește planul și rămânem fără mâncare. Poate după ciute vrea să omoare iepurii și păsările. Trebuie să-l oprim, 008.

-Și cum facem asta? întrebă 008.

-Simplu, ne facem agenți secreți. Și jderul San Antonio sări în stânga și în dreapta, mușcând aerul cu botul său ascuțit. Pentru început trebuie să aflăm planul secret, să vedem ce are de gând.

-Cum aflăm, măi Antonio, că până la peșteră avem doar spațiu deschis și pietre. Te aude și o broască testoasă surdă.

-Trebuie să te învăț totul, dădu San Antonio din lăbuțe. Nu ne ducem noi, ci agenții sub acoperire.

-Agenți sub acoperire? Avem noi așa ceva în pădure? căscă 008 ochii larg.

-Sigur că avem. Sapă'n Lung și Sapă'n Lat, cele două cârțițe. Ai înțeles planul? Pe sub pământ? Sub acoperire? Îi?

-Ahaaa! Acum am înțeles, zise 008, lărgindu-și zâmbetul. Vrei să trimiți cârțițele să afle planul. Bun plan. Îți

merge mintea.

Cârțițele au acceptat imediat să-i ajute.

Bine că nu vedeau cu cine vorbesc.

Fiind oarbe nu au apucat să se sperie.

Aflând de planurile lui Rudolf, au plecat spre peșteră. Au săpat în lung și-n lat și au ajuns lângă o stalagmită chiar la timp.

Rudolf le spunea lupilor groaznicul plan -Am adus din Munții Pădurea Neagră o ciupercă otrăvitoare. Uitați-o aici. Am înmulțit-o în peșteră. Nu are gust, nu are miros. În zori oamenii vor aduce iarbă pentru căprioare. Vom amesteca ciupercile în fân. Le vor mânca și vor muri otrăvite.

Sapă'n Lung și Sapă'n Lat ascultau îngroziți. Rudolf chiar era nebun.

Trebuiau anunțați cei doi agenți cât mai repede. Dar cum s-o facă? Ar fi pierdut timp prețios cu săpatul tunelului. Pe cine să trimită?

-Nu stă aici Mărgelatu', cocoșul de munte? întrebă Sapă'n Lung.

-Ba da. Ba da.

Să-l rugăm pe el să le ducă vestea.

Îl treziră pe

Mărgelatu' care zbură rapid și le cucurigi lui San Antonio și lui 008 tot ce aflase de la cârțițe.

-Grăbiți-vă! Au plecat deja. Sunt la trecătoare. Fiecare lup și-a prins de blană câte cinci ciuperci otrăvite. Trebuie opriti

Înainte de a ajunge la locul de pășunat. San Antonio și 008 alergau deja prin pădurea întunecată. Râsul făcea salturi uriașe, de cinci-șase metri, iar San Antonio zicea că-i pasăre. Abia mai atingea frunzișul.

Au ajuns gâfâind la ieșirea din trecătoare. La zece metri se vedea o siluetă neagră, fioroasă. 008 se aruncă neauzit pe o stâncă. Părea o panteră. Agil, tăcut, eficient. San Antonio rămase la ieșirea din trecătoare. Rudolf se opri mirat când îl zări.

-Ce vrei, San Antonio?

-Vreau să renunți la planul tău. Am aflat toți și este o prostie.

-Să renunț? La Epoca Lupilor, la Era Carnivorelor? Nu prea cred, mârâi Rudolf, arătându-și colții. Am să te fac una cu pământul, piticanie. Pleacă din drumul meu.

Ceilalți lupi se retraseră câțiva pași.

Locul era strâmt și periculos. Jderul era agil, iute ca fulgerul. Iar mușcătura îi era adâncă.

-Mic, mic, dar voinic. Hai, termină cu prostiile, Rudolf, și aruncă ciupercile alea în prăpastie.

-Peste cadavrul meu, urlă Rudolf.

-Tu ai spus-o, zise San Antonio. Și în clipa aceea o stâncă fu împinsă de către 008 drept în capul lui Rudolf. Teroristul căzu cu ciuperci cu tot în prăpastie.

Speriați, ceilalți lupi începură să urle.

-Tăcere! strigă 008. V-ați luat după un nebun și ați încălcat legile. Dacă vreți să nu muriți, aruncați

ciupercile acum!

-Are dreptate, spuse Lupa. Ne-am luat după un nebun și o nebună. Eva își băgă coada între picioare. Aruncați ciupercile alea nenorocite. Lupii pot mai mult decât atât. Nu sunt lași. Haideți să ne alegem un conducător adevărat, curajos și cinstit, care să respecte legile pădurii.

Lupii aruncară ciupercile și porniră rușinați spre luminiș pentru a alege un alt conducător.

-Nu vei mai avea probleme cu noi, 008, spuse Lupa, dând ușor din gene. Îți promit!

-Am încredere în tine, Lupa. Ai fi o conducătoare bună, dar încă nu am ajuns atât de departe. Nu vor alege o femelă.

-Știu, 008. Dar poate la anu'... și Lupa plecă după haita ei.

-Strașnică lupoaică, zise 008, zâmbind pe sub mustăți.

-Iar noi, o strașnică echipă, spuse San Antonio. Ne vor mulțumi căprioarele și ne vor da flori și pui de...

-Da, da, visează frumos. Hai mai bine să tragem un pui de somn că sunt cam obosit.

Primele raze ale soarelui se ridicară peste pădurea care se umplea de zgomot. Neștiuți, cei doi eroi se aflau deja în lumea viselor.